

בית החינוך למדעי הרוח לתלמידי תיכון באוניברסיטת ב"ג – סיכומי שבוע תשפ"ב

1. 6/10/21

משמח כל כך היה לשוב ולהיפגש אחרי תקופה כל כך ארוכה בקמפוס אוני' ב"ג. את מתחם חוסידמן זנחנו לאנחות ו'השתלטנו' לשעה קלה על כיתות בניין מנדל וכיתות המחלקה הנפלאה לספרות, בבחינת משנה מקום מגביר רוח 😊

וזה בדיוק מה שהתרחש שם ברביעי (נשבע!):

מחזור ג' (יב')

ספרות (ענבל המאירי) - איזה משמח להיפגש שוב! בין שיתוף חוויות מהקיץ ומהשנה שכבר התחילה, נכנסנו לשוטט קצת במקראה החדשה. לקחנו כמה דקות כדי לסמן משפטים וקטעים שנראים מסקרנים/מפתיעים/משונים, ובלי להתכוון יצא "פרומו" למה שצפוי לנו השנה, כולל זיכרונות מסופרים ומשוררים שכבר פגשנו ואסוציאציות מהקטעים שנבחרו להקראה. ניסינו לחשוב ביחד על תמות שאנחנו צפויות לפגוש בנושא כמו התבגרות (עלו דגשים כמו פיתוח עצמאות ועצמיות, עימות עם סמכויות, עיצוב תפיסת עולם, שינויים פיזיים...), ודיברנו גם על נקודות מבט ועל המודעות למעשה הכתיבה או הסיפור. אח"כ קראנו את ההתחלה של "חופן של כוכבים" ודיברנו קצת על יומנים ומאפיינים שלהם ועל המוטיבציה לכתיבת יומן.

אחרי ההפסקה קראנו את השיר "שדרות" של שמעון אדף. בהתחלה קריאה ברצף ובקריאה שנייה כל אחת קראה שורה (מה שהפך לאופציה מועדפת לקריאת שירה). דפנה אמרה שההשהיה יוצרת מתח וליהיא ואליס דיברו על ההדגשה שההשהיה יוצרת ביחס לאהבה של הדובר למקום ("לקח לי עשרים שנה לאהוב /"). כולן הזדהו עם המשפט השני בשיר ("את החור באמצע שום מקום הזה"), והתעוררה שיחה על פריפריה (גם ג"ג וגם תודעתית). ליהיא התייחסה גם לליטוף המים באבן, לעדינות שיש בפעולה כזאת לעומת המחשבה הצפויה בדרי"כ שמקשרת אבנים לאלימות. ניסינו לאפיין את הדובר בשיר ואת המקום בעיניו אז ועכשיו. פקעות הכותנה עוררו מחשבות על טוני מוריסון, עבדות ובלוז, אבל כבר הגיעה השעה ללכת... נמשיך בשבוע הבא.